

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 października 2014 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w XVII Wydziale Karnym-Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Justyna Andrzejczak

Sędziowie: SO Dorota Maciejewska-Papież

SO Agata Adamczewska (spr.)

Protokolant: apl. sąd. Iwona Szymańska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Anny Oszałdowskiej-Kocur

po rozpoznaniu w dniu 15 października 2014 r.

sprawy skazanego **M. Ż.**

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Kościanie

z dnia 20 czerwca 2014 roku, sygn. akt. II K 36/14

1. utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy uznając apelację za oczywiście bezzasadną,
2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. Ż. kwotę 147,60 zł brutto tytułem kosztów pomocy prawnej z urzędu za postępowanie odwoławcze, świadczonej na rzecz skazanego M. Ż.,
3. zwalnia skazanego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Agata Adamczewska Justyna Andrzejczak Dorota Maciejewska -Papież

UZASADNIENIE

M. Ż. został skazany prawomocnymi wyrokami:

I. wyrokiem zaocznym Sądu Rejonowego w Kościanie z dnia 9 lutego 2009r. w sprawie II K 645/08 za przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. popełnione w dniu 22.10.2008r. na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat próby, przy czym postanowieniem z dnia 16.10.2012r. zarządzono wykonanie orzeczonej kary (II Ko 636/12),

II. wyrokiem Sądu Rejonowego w Kościanie z dnia 25 lipca 2011 r. w sprawie II K 257/11 za przestępstwo z art. 178a § 2 k.k. popełnione w dniu 18.04.2011r. na karę 50 stawek dziennych grzywny po 20 zł każda, orzeczono zakaz kierowania rowerami na okres 3 lat, przy czym postanowieniem z dnia 30.08.2012r. kara grzywny została zamieniona na karę 25 dni pozbawienia wolności (II Ko 836/12),

III. wyrokiem Sądu Rejonowego w Kościanie z dnia 6 czerwca 2012r. w sprawie II K 655/11 za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. popełnione w I dekadzie września 2011r. na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności i za przestępstwo z art. 291 § 1 k.k. popełnione w dniu 21 września 2011r. na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności, które to kary połączono i wymierzono skazanemu karę łączną 6 miesięcy pozbawienia wolności,

IV. wyrokiem Sądu Rejonowego w Kościanie z dnia 27 marca 2013r. w sprawie II K 884/12 za przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. popełnione w okresie 15-28.08.2012r. na karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności oraz za ciąg przestępstw z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. popełnionych w sierpniu 2012r. i w lipcu lub sierpniu 2012r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, które to kary połączono i wymierzono skazanemu karę łączną 1 roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności,

V. wyrokiem Sądu Rejonowego w Kościanie z dnia 8 października 2013 r. w sprawie II K 258/12 za ciąg przestępstw z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. popełnionych w dniach 22/23 lutego 2012r i 23/24 lutego 2012r. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Wyrokiem łącznym z dnia 20 czerwca 2014 r. Sąd Rejonowy w Kościanie:

- rozwiązał węzeł kary łącznej orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Kościanie z dnia 6 czerwca 2012r. w sprawie II K 655/11,

- na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami opisanymi w pkt III i V i wymierzył skazanemu karę łączną 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności,

- stwierdził, że w pozostałym zakresie wyroki opisane w pkt III i V podlegają odrębnemu wykonaniu,

- na podstawie art. 572 k.p.k. umorzył postępowanie w zakresie wydania wyroku łącznego w sprawach opisanych w pkt I, II i IV.

Sąd Rejonowy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu koszty nieopłaconej pomocy prawnej i na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił skazanego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca skazanego, który mimo, iż wskazał, iż skarży orzeczenie w całości zarzucił mu wyłącznie rażąca niewspółmierność orzeczonej wobec skazanego kary łącznej pozbawienia wolności.

Podnosząc powyższy zarzut apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i złagodzenie orzeczonej wobec skazanego kary pozbawienia wolności, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, a także o zasądzenie od Skarbu Państwa na swoją rzecz zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu według norm przepisanych, bowiem nie zostały one opłacone nawet w części.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy skazanego okazała się bezzasadna i to w stopniu oczywistym.

Zgodnie z treścią art. 85 k.k., jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną, biorąc za podstawę kary z osobna wymierzone za zbiegające się przestępstwa. Wydając wyrok łączny, sąd orzekający powinien przede wszystkim rozważyć, czy pomiędzy poszczególnymi czynami, za które kary już wymierzono, istnieje ścisły związek podmiotowo-przedmiotowy, czy też związek ten jest dość odległy lub w ogóle go brak. Ponadto sąd winien zdecydować, czy okoliczności, które zaistniały już po wydaniu poprzednich wyroków przemawiają za korzystnym, czy niekorzystnym ukształtowaniem kary łącznej (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 25 października 1983 r., IV KR 213/83, OSNKW 1984/5-6/65 oraz z dnia 11 lutego 1976 r., I KR 292/75, OSNKW 1976/10-11/128). W zależności od okoliczności konkretnej sprawy kara łączna może być wymierzona przy zastosowaniu zasady absorpcji (co sprowadza się do pochłonięcia kary niższej przez karę wyższą) lub zasady kumulacji (dążenie do sumowania wymiaru poszczególnych kar). W orzecznictwie ugruntowana jest zasada, iż im bliższe są związki czasowe i rodzajowe pomiędzy zbiegającymi się przestępstwami, tym bardziej wskazane jest zastosowanie przy wymiarze kary łącznej zasady absorpcji, natomiast im związki te są odleglejsze, tym pełniejsze winno być zastosowanie zasady kumulacji. Z kolei pośrednia zasada asperacji z jednej strony pozwala uniknąć nieuzasadnionego premiowania sprawcy popełniającego kilka przestępstw, do czego prowadzi

dyrektywa absorpcji oznaczająca w istocie wymiar kary za jedno z przestępstw pozostających w zbiegu oraz praktyczną bezkarność w zakresie pozostałych, a z drugiej strony pozwala uniknąć konsekwencji w postaci kumulacji dolegliwości wynikającej z orzeczonych kar jednostkowych, a tym samym naruszenia zasad racjonalności wymiaru kary i zasad humanitaryzmu stosowania kar i środków karnych. Oparcie wymiaru kary łącznej na zasadzie absorpcji lub kumulacji traktować należy zatem jako rozwiązanie skrajne, stosowane wyjątkowo i wymagające szczególnego uzasadnienia, a podstawową regułą wymiaru kary łącznej powinna być zasada asperacji (Kodeks karny. Część Ogólna. Komentarz pod red. A. Zolla, tom I, Zakamycze 2004 r., str. 1137). Na wymiar kary łącznej istotny wpływ ma także zachowanie się skazanego w zakładzie karnym albo w środowisku, w którym znajduje się po prawomocnym skazaniu poszczególnymi wyrokami (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 września 1985 r., II KR 245/85, OSNKW 1986/5-6/39). Kara łączna w wyroku łącznym powinna być bowiem tak ukształtowana, aby jak najlepiej spełnić cele w zakresie oddziaływania wychowawczego na skazanego (por. np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 20 września 2001 r., AKa 154/01, Prok. I Pr. 2002/04/26, Kodeks Karny. Część Ogólna. Komentarz pod red. A. Zolla, Tom I, Zakamycze 2004, str. 1121 oraz podana tam literatura).

Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw, by kwestionować wymiar kary łącznej orzeczonej przez Sąd Rejonowy.

Wbrew sugestiom skarżącego, Sąd I instancji kształtując wymiar kary łącznej miał na uwadze okoliczność, że wszystkie czyny, za które wymierzono M. Ż. kary pozbawienia wolności podlegające łączeniu w wyroku łącznym godziły praktycznie w to samo dobro prawne. Sąd Rejonowy miał także na względzie bliskość czasową czynów, których dopuścił się skazany.

O ile jednak ww. okoliczności przemawiały za zastosowaniem przy wymiarze kar łącznych zasady absorpcji, o tyle jednak zważywszy na sposób zachowania się M. Ż. po popełnieniu poszczególnych przestępstw, słusznie Sąd Rejonowy wymierzając oskarżonemu karę łączną zastosował zasadę asperacji. Zauważyć bowiem należy, że, wbrew twierdzeniom skarżącego, zachowanie skazanego w warunkach izolacji penitencjarnej nie jest zadowalające i wymaga on dalszej resocjalizacji. Nie sposób także pomijać jakże istotnej okoliczności, że żaden z wyroków skazujących nie zapobiegł popełnianiu przez skazanego kolejnych, podobnych przestępstw. W tej sytuacji jak najbardziej uprawniony jest wniosek, że jest on osobą ignorującą normy społeczne i prawne.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do zmiany zaskarżonego rozstrzygnięcia w zakresie wymiaru orzeczonej wobec skazanego kary łącznej. W tych okolicznościach należało utrzymać w mocy zaskarżony wyrok, uznając jednocześnie apelację obrońcy skazanego za oczywiście bezzasadną.

Apelacja oczywiście bezzasadna, o której mowa w art. 457 § 2 k.p.k., to taka apelacja, co do której w sposób oczywisty brak jest wątpliwości co do tego, że w sprawie nie wystąpiły uchybienia określone w art. 438 k.p.k. oraz art. 439 k.p.k., a ponadto nie zachodzi przesłanka z art. 440 k.p.k., przy czym zasadność (lub jej brak) apelacji wiązać należy z oceną trafności uchybień, jakie zostały podniesione w środku odwoławczym (por. P. Hofmański, E. Sadzik, K. Zgryzek „Kodeks postępowania karnego”, tom II, Wyd. C.H. Beck, Warszawa 2004 r., str. 716 i n.).

Na podstawie § 2 ust. 3 i § 14 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy skazanego koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Zasądzona kwota uwzględnia wartość podatku VAT.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych, Sąd Odwoławczy zwolnił skazanego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, uznając, że nie będzie w stanie ich ponieść ze względu na fakt odbywania kary pozbawienia wolności.

SSO Agata Adamczewska SSO Justyna Andrzejczak SSO Dorota Maciejewska-Papież